

Lilac

ถ้าใจเธอ 1 จะรัก ใคร บ้าง

원 스텝 프롬 헬

Jangryang-จินยฺยฺง เชียน
แมวลึกลับแตก แปล
KORN วาด

ก้าวเดียวจากนรก 1

원 스텝 프롬 헬

Jangryang

จั้งยั้ง

เจียน

แมวล้มชนแตก

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

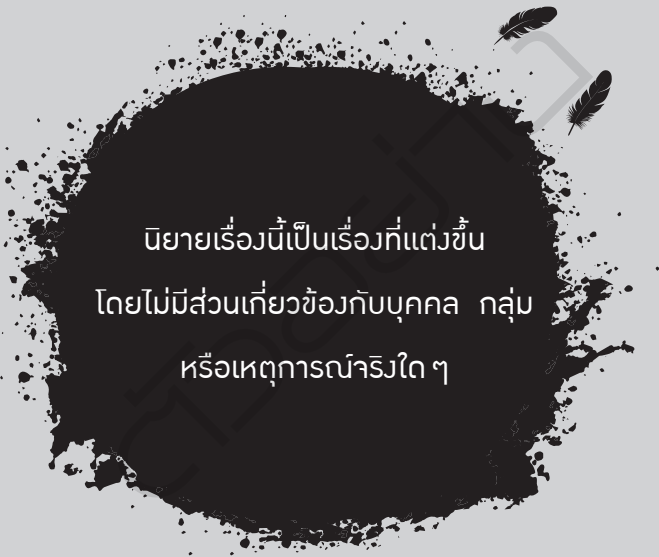
คำนำสำนักพิมพ์

เคยไหมที่รู้สึกว่าคุณดีในแต่ละวันมันช่างยากเย็นแสนเข็ญ ประหนึ่งว่า โชคชะตามีเพียงคำว่าโชคร้าย เคราะห์ซ้ำกรรมซัด ในขณะที่เด็กหลายๆคน บนโลกมีพ่อแม่ มีครอบครัวพร้อมหน้า คิมแจฮีเกิดมาก็ถูกพ่อแม่แท้ๆ ทอดทิ้ง หนีข้าหลังจากได้รับการอุปถัมภ์จากพ่อแม่ใหม่ ทว่าสุดท้ายเขาก็ยัง ถูกทิ้งอีก การต้องกลับมายังบ้านเด็กกำพร้าอีกครั้งเปรียบเสมือนกับนรก ที่รออยู่ แล้วจะเป็นไรไปถ้าเขาจะทำสัญญากับปีศาจ ในเมื่อพระเจ้าไม่เคย เหลียวแลเขา ไม่เคยแม้แต่จะหยิบยื่นเศษเสี้ยวของความเมตตาให้ ต่อให้เขา จะต้องตาย ก็ไม่เคยนึกเสียใจที่ต้องทำสัญญานี้

ด้วยรัก

Lilac

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แต่งขึ้น
โดยไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคล กลุ่ม
หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

Intro

ทุกอย่างมิดไปหมด เป็นคำคืนที่มองไม่เห็นดวงจันทร์แถมหมอกยังลงหนา เด็กคนหนึ่งวิ่งอยู่ในป่าอันมืดมิด มองไม่เห็นแม้แต่ฝ่ามือของตัวเอง เด็กชายวัยสิบกว่าปีสวมชุดกระโปรงความยาวเท่าเข้าเหมือนอลิซในแดนมหัศจรรย์ สวมรองเท้าทรงแมรีเจน ถึงจะสวมชุดเหมือนอลิซ แต่กลับดูไม่เหมือนอลิซเอาเสียเลย เพราะชุดของเด็กคนนี้เป็นยักซุ่มไปด้วยเลือดของใครบางคน อีกทั้งยังมีเลือดสาตกระเซ็นไปทั่วทั้งมือและใบหน้า

เด็กชายกำลังเดินหลงอยู่ในป่าด้วยขาที่ลั่นเทา เขาหายใจหอบ ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหนและกำลังจะไปที่ได้ แต่ก็ยังคงก้าวเท้าต่อไปไม่หยุด

“...!”

เขากลับหายใจแล้ววิ่งไปข้างหน้า เด็กชายล้มเพราะสะดุดรากไม้ ถู่น่องสีขาขาดที่เข้า เปื้อนดินสีดำและมีเลือดออกในทันที

แม้แต่ผู้ใหญ่ยังต้องนั่งลงดูแผลใหญ่ที่อยู่บนขา ทว่าเด็กคนนี้ก็กลับลุกขึ้น แล้วออกวิ่งอีกครั้ง แต่วิ่งไปได้แค่ไม่กี่ก้าวก็เหยียบพลาดจนล้มคะมำ ข้อเท้าของเขาคงแผลงจึงเดินไม่เหมือนปกติ ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็ไม่หาย

กาๆ เสียงอึกการ้องฟังเหมือนเสียงหัวเราะเยาะ เขากัดฟันจ้องเข้าไปในความมืด พอขว้างสิ่งที่มือคว้าได้ออกไป อีกาที่เกาะอยู่บนกิ่งไม้ก็กระพือปีกบินขึ้น กาๆ ก้อนหินที่ปาไปตกลงอย่างไม่เป็นผล อีกาส่งเสียงเย้ยหยันบินวนรอบหนึ่งแล้วหายไปในความมืด

เด็กชายจ้องเจ้าตัวลีนอนอยู่นานจึงลุกขึ้นเดินอีกครั้ง แต่ก็ล้มลงอีก
แขนกับเข่ากระแทกพื้นดิน ไม่ว่าจะออกแรงแค่ไหนก็ลุกขึ้นมาไม่ได้

เขาหันไปมองข้างหลัง ได้ยินเสียงเรียกตัวเองจากไกลๆ เด็กชายไม่ได้
คิดไปเอง เสียงแหวกพงหญ้าใกล้เข้ามาเรื่อยๆ อีกไม่นานเจ้านั่นคงวิ่งเข้ามา
บีบคอเขา

คราวนี้เขาคงถูกหมอนั่นตีตาย เด็กชายใช้กีบแทงต้นขาของมัน มันเลย
เดินช้าลงหน่อย แต่เมื่อที่ใช้กระชากผมหรือตบตีคงแรงและเร็วกว่าปกติ
จนสามารถฆ่าเด็กชายอายุสิบกว่าปีได้ทันที

ตอนที่เขายกกีบแทงต้นขาขาวซีดของมัน เลือดไหลพลั๊กๆออกมาจาก
ขาหนาๆนั้น ใบหน้าของมันแดงจัดและบิดเบี้ยว มันเรียกชื่อเขาโดยที่เหวี่ยง
และน้ำลายกระเซ็นผสมกัน วิ่งเข้าใส่เขาเหมือนปีศาจ เขายังจำนิ้วมือของ
มันที่เฉียดผ่านเส้นผมได้ดี ถ้าใกล้กว่านี้แค่ข้อนิ้วเดียว เขาคงถูกซ้อมจนตาย
ไปแล้ว

เด็กชายสุดหายใจเข้าพลางมองไปรอบๆ เขากำก่อนหินที่ใหญ่กว่า
กำปั้นเล็กน้อยกับกิ่งไม้ที่หยิบได้เอาไว้ ลากขาไปแอบหลังต้นไม้ ใบหน้า
ร้อนขึ้น และหัวใจเต้นแรงเหมือนจะระเบิด น้ำตาไหลอาบแก้มไม่หยุด

เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ได้ยินเสียงเดินฝ่าพงหญ้าห่างออกไป
ไม่กี่เมตร ไฟฉายที่มันถือมาสาดแสงไปรอบๆ เขารู้ว่าอีกไม่นานคงถูกมัน
จับตัวได้

นั่งลูกลมหา อีหนูสกปรก ถ้าจับได้มึงตาย ได้ยินเสียงต่ำปนเสียงหอบ
หายใจ แล้วอูๆ เสียงฝ่าพงหญ้าก็หยุดลง

“...อยู่แถวนี้เอง”

มันพูดอย่างเยือกเย็น เสียงหัวเราะเหมือนเป็นบ้ำดังไปทั่วบริเวณ
แสงจากไฟฉายส่องไปรอบๆ

เด็กชายรู้สึกร้อนที่หลัง หัวใจเต้นแรงมากจนกลัวว่ามันจะได้ยิน
มือสองข้างกำกิ่งไม้และก้อนหินแน่น ตัวสั่นงันงก เขาหนีไปไหนไม่ได้แล้ว
แต่จะให้ลงมือฆ่ามันก่อนก็ยังไม่เป็นไปไม่ได้ มันเป็นผู้ใหญ่ที่ตัวใหญ่มาก
ส่วนเขาเป็นเด็กที่ตอนนี้เดินไม่ได้ ที่แขวงขามันได้ก็เพราะมันถอดกางเกง

และทางขายอยู่

ตอนนี้ไม่มีวิธีได้อีก ไม่ว่าจะทำอะไร เขาก็ไม่มีทางรอดพ้นไปจากสถานการณ์ที่เหมือนตกลงสู่เหวลึกนี้

แสงที่ส่องกระทบไปทั่วซึ่งใกล้เข้ามามากจนแทบจะหาตัวเขาเจอแล้วนั้น หยดลงกะทันหันที่หลังของเขา เขารู้ได้โดยสัญชาตญาณว่ามันหาตนเจอแล้ว

ตึก ได้ยินเสียงฝีเท้าหนักๆ เหมือนความตายมาเยือนดังจากข้างหลัง เขาหายใจหอบหนักและติดขัดเหมือนใกล้ตาย แสงจากไฟฉายทำให้เงาของมันเข้มขึ้นและลั่นไหว วินาทีที่เงามีदनั้นยื่นมือมาหา

“ทำไมไม่ร้องหาพระเจ้า”

ได้ยินเสียงเบาๆ กระซิบถามที่ข้างหู เด็กชายเบิกตาโตหันไปด้านข้างทันที พอเขาเผลอปากยังไม่ในมือ เจ้าตัวสีดำก็โอบผ่านไป เขาไม่แม้แต่จะกะพริบตา ได้แต่จ้องมองสิ่งนั้น เจ้าตัวสีดำนั่นลั่นแล้วถอยไป

ทันใดนั้นเขาก็หันไปเพราะเสียงลั่นหลัง รู้สึกถึงมันและคิดว่าจะถูกเอาตัวไป แต่ด้านหลังกลับไม่มีอะไร แม้แต่แสงไฟแวบแวมก็หายไป

เด็กชายสูดลมหายใจแล้วหันมองรอบๆ นอกจากเสียงลมหายใจของตัวเอง รอบกายกลับเงียบสงบ

“ทำไมไม่อ่อนนวล”

เขาตกใจเงยหน้าเพราะเสียงที่ดังขึ้นมาอีก อะไรบางอย่างเคลื่อนไหวในความมืด และสิ่งนั้นเอียงคอ

“...อะไร”

เขาเซ็ดเหงื่อที่ไหลลงมาบนต้นคอพลางถาม แล้วก็ได้ยินเสียงอีก

“พวกมนุษย์ชอบเรียกหาพระเจ้าเวลาเจอความยากลำบากไม่ใช่หรือ”

นิ้วเย็นๆ เหยียดผ่านต้นคอเขา เด็กชายสะดุ้งตกใจหันมอง เห็นอะไรดำๆ ผ่านไปอีก

“คุณเข้าประสานมือภาวนาขอให้ช่วย หรือจะขอเชือกมามัดไ้คนที่ไล่ตามมานั้นห้อยไว้กับน้ำดูชม...ทำไมเจ้าไม่ทำแบบนี้”

พอหันไปอีก เจ้าสิ่งนั้นยืนอยู่ข้างหน้าถามด้วยเสียงแหบต่ำ เป็นน้ำเสียงที่ทำให้ขนลุกเหมือนบานพับประตูเก่าลั่นเอี้ยต้อ๊ด เด็กชายถอน

หายใจลงหุบปาก เจ้าสิ่งนั้นเข้ามาใกล้ยิ่งขึ้น

“ตอบมาสิ เด็กน้อย”

นิ้วที่เย็นเหมือนน้ำแข็งกำรอบคอเขาเหมือนกำลังยึดเอาไว้ เขาสิ้นไป
ทั้งตัว หนาวจนหัวใจแทบเป็นน้ำแข็ง

มันใส่เสื้อคลุมสีดำทั้งตัวและปิดบังใบหน้า ดูเหมือนมัจจุราช หรือ
อาจจะเป็นมัจจุราชจริง ๆ ก็ได้

คอเขาถูกบีบบังคับให้แหงนขึ้น จึงเห็นสิ่งที่อยู่ภายใต้หมวกเสื้อคลุม
ความมืดมิดสีดำ ดำยิ่งกว่าความมืด ส่วนที่ดำที่สุดคงเป็นดวงตา
เขาจ้องตามันและรู้สึกเหมือนถูกดูดเข้าไป

“เพราะผมขอให้ไม่มีพระเจ้า”

มือของมันบีบบังคับให้ตอบ เขาจึงพูดทั้ง ๆ ที่กลืนหายใจ แล้วมันก็
เอียงคอสงสัย

“ขอให้ไม่มีเธอ”

“ถ้ามีพระเจ้ายิ่งไม่ยุติธรรม...”

ถ้ามีพระเจ้าจริง ๆ เขาคงจะยังไม่โหดและโกรธแค้น

เด็กชายถูกทิ้งไม่มีพ่อแม่มาตั้งแต่เกิด ไม่รู้ว่าพ่อแม่เป็นใคร และไม่รู้
ว่าทำไมถึงถูกทิ้ง สามปีกรยาชาวสหรัฐอเมริกาที่อยากมีลูกมาก ๆ รับไปเลี้ยง
แต่ทั้งสองก็หย่าร้างกันเมื่อเขาอายุได้เจ็ดขวบ เขาถูกพ่อแม่ทิ้งถึงสองครั้ง
แม้ยังเด็ก ถูกผู้อำนวยการบ้านเด็กกำพร้าที่เขาต้องกลับเข้าไปอยู่อีกครั้ง
ล้อเลียนและล่วงละเมิดทางเพศ เขาไม่อาจทนให้อวัยวะเพศที่หว่างขาเหมือน ๆ
ของมันเข้ามาในปากได้อีก จึงใช้ก๊ีบแท่งที่ตันขามันแล้วหนีมา แต่ตอนนั้น
มันไล่ตามเขามาพร้อมด้วยไฟฉายกับขวาน

เด็กชายเบื่อหน่ายกับชีวิตเต็มทน แม้เด็กผู้ชายอายุแค่สิบกว่าปี
พูดแบบนี้คงฟังน่าขำ แต่สำหรับเขา การมีชีวิตอยู่นั้นไม่ต่างจากนรก ไม่เคย
ได้สิ่งที่อยากได้เลยสักครั้ง มีแต่สูญเสียอะไรไปเสมอ

ถ้าพระเจ้ามีจริงแล้วชีวิตเขายังเป็นแบบนี้ เขาก็คงรู้สึกโกรธแค้น อีกทั้ง
ยังไม่ได้รับความเป็นธรรมชาติจนอยากทำสัญญากับพระเจ้า พระเจ้ารักและเมตตา
ทุกคน แต่สำหรับเขา พระเจ้าช่างไร้ความรับผิดชอบและโหดร้าย

“ไม่มียิ่งดีกว่า ไม่จำเป็นหรอก”

คำพูดของเด็กน้อยทำให้เงามืดนั้นหัวเราะเนือยๆ หมอนั่นก็แบบนั้นแหละ เสียงบันพืชมพ้านั้นเหมือนเสียงชุดเหล็ก อยู่ๆ มันก็ย่อตัวลงมากลืนหูลมหายใจที่คิดว่าจะเย็นกลับอุ่นกว่าที่คิดสัมผัสหูลูกชาย

“ถ้าพระเจ้าไม่จำเป็น แล้วปีศาจล่ะ”

เขากะพริบตาแล้วจ้องมอง สิ่งนั้นหัวเราะอีก มันมีกลิ่นของอันตราย

“ลองขอร้องปีศาจดูสิ”

มันพูดด้วยน้ำเสียงต่ำอย่างล่อลวง เสียงเหมือนโลหะแต่ไม่ทำให้รังเกียจที่จะฟัง ในนั้นมีความหวานเจือปนอยู่

“คุณคือ...ปีศาจเหรอ”

มันลูบแก้มของเด็กชายด้วยมืออันเย็นเยือกเพื่อบอกว่าถูกต้อง เขากลิ่นน้ำลายแล้วจ้องมอง หัวใจเต้นตึกตัก

คำคืนอันมืดมิดไร้ดวงจันทร์ ในป่าเปียกชื้น เด็กชายได้พบกับปีศาจ

“ทำสัญญากับข้า เจ้าจะได้รับพรสามข้อ ข้าจะช่วยให้สมหวังทุกอย่าง”

ปีศาจที่กลมกลืนกับความมืดมิดกระซิบเสียงอ่อนหวาน ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่มือเย็นซิดกลับอุ่นขึ้น

“ข้าจะให้ในสิ่งที่พระเจ้ายกให้ไม่ได้ การแก้แค้นอันเย็นชา ความมั่งคั่งและอำนาจไม่สิ้นสุด เกียรติยศอันเปล่งประกาย ความรักที่หวานชื่น...อะไรก็ได้ที่เจ้าต้องการ”

ให้เจ้าหมูตอนนั้นมีบันปลายชีวิตที่น่าสยดสยองดีไหม หรือขอชีวิตสูงส่งกว่าใครๆ ไม่ใช่ชีวิตแยๆ ยากจนข้นแค้นแบบนี้ สูดยอพรสวรรค์ที่ทำให้ใครๆ ก็ต้องเคารพนับถือ รวมถึงความรักกับคนที่ดีที่สุดในโลก ขอเพียงแค่เจ้าต้องการ อะไรก็ได้

เสียงกระซิบของปีศาจแทบละลายหูลูกชาย น้ำเสียงเย็ดอ้าดนั้นกลับกลายเป็นเสียงต่ำไพเราะในทันใด ได้กลิ่นหอมอบอวลเหมือนนั่งอยู่ในทุ่งดอกไม้หอม แต่ทุกครั้งที่นิ้วมือของปีศาจสัมผัสกายก็คืนความอบอุ่นให้ชายกระโปรงที่สกปรกและฉีกขาดกลับมาสะอาด หัวเข่าที่เลือดไหลซึมหายเป็นปลิดทิ้ง

“ชีวิตช่างเลวร้าย? โลกนี้โหดร้ายกับเจ้ายิ่งนักหรือ”

จับมือนี้นี้แล้วทุกสิ่งจะง่ายตาย... มันยื่นมือมาเพื่อให้เขาตอบรับง่าย ๆ เขาคิดว่ามือของปีศาจจะต้องเป็นสีดำและมีขน หรือมีเล็บยาวน่ากลัว แต่มือที่ยื่นมาหากลับขาวสวย นิ้วเรียวยาวเล็บสะอาดเรียบร้อยจนดูเหมือนจริง

เด็กชายมองมือของตัวเองที่สกปรกเปื้อนเลือดและดิน

“ไม่มีอะไรให้ต้องใคร่ครวญอีกแล้ว”

พองยหน้าจ้องปีศาจ มันก็จับมือของตนที่กำลังลั่นเล่ขึ้นมา เขามองมือสกปรกของตัวเองบนมือขาวสวยของปีศาจด้วยสายตาเป็นกังวล

“อยากได้อะไรบอกมา ข้าจะให้เจ้าสมหวังทุกอย่าง”

“แล้วสิ่งตอบแทนล่ะ”

พอขยับปากถาม มันก็ชะงักไป เด็กชายสบตาปีศาจตรงๆ แล้วถามอีก

“ผมต้องแลกด้วยอะไร หากคำขอเป็นจริง”

เด็กชายจ้องใบหน้าของปีศาจภายใต้เสื้อคลุม แม้มีเพียงความมืดแต่ยังมองก็ยิ่งเห็นอะไรบางอย่างเหมือนเงา แววดตาที่จ้องมองความมืดนั้นทำให้ปีศาจเอียงคอเล็กน้อย

“ไม่รู้สิ...”

ปีศาจบ่นพึมพำ แล้วความมืดภายใต้เสื้อคลุมนั้นก็เคลื่อนไหว เห็นริมฝีปากขยับพร้อมกับเสียง

“ไม่ว่าข้าจะเอาอะไรไป เจ้าก็ยังมีชีวิตที่มีความสุข ได้ทุกสิ่งที่ต้องการ และต่อให้หลับตาลงเพื่อตายตอนนี้ก็ไม่คิดเสียดาย ตอนนั้นแหละข้าจะมาเอาไป ในเมื่อตายแล้ว ข้าจะเอาอะไรไปก็ยอมได้มิใช่หรือ”

“จะเอาไปตอนผมตายหรือ”

“ใช่ ดังนั้นถ้าเจ้าไม่ทำสัญญากับข้าตอนนี้ เจ้าก็จะตายที่นี่ แล้วยังมีอะไรอื่นที่สำคัญอีกหรือ”

แวบ แสงสีเขียวส่องสะท้อนไปทั่วบริเวณ ผู้อำนวยการปรากฏตัวขึ้น มือหนึ่งถือไฟฉาย อีกมือถือขวาน สีหน้าน่ากลัว ชายกระโปรงที่สะอาดและหัวเข่าที่หยาบดึกกลับมาเป็นดังเดิม ลมและความหนาวเย็นโหมกระหน่ำใส่เขา ตอนเห็นผู้อำนวยการ เขาไม่รู้สึกลึ่กหนาว แต่พอความอบอุ่นหายไป ความเย็น

ก็แทรกซึมเข้ามาจนปวดร้าวไปถึงกระดูก

“...!”

แสงสีเขียวหายไปแล้ว เหลือเพียงแสงที่สว่างวาวเหมือนฟ้าแลบ เขามองไม่เห็นผู้อำนวยกร ร่างกายกลับมารู้สึกดีอีก ทว่าบริเวณเงียบสัลดเหลือเพียงความเงียบสงบ

ทุกสิ่งราวกับภาพลวงตา มีเพียงลมหนาวที่พัดตอกกายซึ่งยังไม่หายไป เด็กชายห่อไหล่ ปลายนิ้วแข็งจนชา เมื่อเงยหน้าขึ้นปีศาจก็ยืนอยู่ตรงหน้า

“จะอย่างไร?”

มันถามสั้นๆ เด็กชายกำมือที่ปลายนิ้วเย็นจนแข็งแล้วขยับริมฝีปาก เขาไม่มีทางเลือก ซึ่งปีศาจก็รู้ดี ต่อให้ข้อเสนอของมันไม่หอมหวานขนาดนี้ ยังไงเขาก็ต้องคว่ำมือนั่นเอาไว้

“ผมจะทำสัญญากับคุณ...”

หลังจากตอบ เขาก็รู้สึกถึงอะไรบางอย่างที่มุดเข้ามาทางหลังคอก่อนจะพูดจบ คล้ายความรู้สึกยามแมลงไต่หลังคอก่อนหน้าขยะแขยง มีลมพัดจากใต้ฝ่าเท้าทำให้เส้นผมและชายกระโปรงปลิวสะบัด ความร้อนอันแปลกประหลาดที่ทำให้หายใจลำบากกดทับเด็กชาย

ตึก เข้าของเด็กชายทรุดลง สองมือของเขาคำลือคลุ้มสืดำของปีศาจเอาไว้เพื่อไม่ให้ตัวเองล้มลง เมื่อเงยหน้าขึ้นปีศาจก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย

“พรสามข้อที่ข้าจะให้เจ้า”

ได้ยินเสียงท่ามกลางความว่างเปล่าแล้วหายไปแล้ว เด็กชายอ้าปากค้างมองไปรอบๆ

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงลมและเสียงคนเดินเข้ามาใกล้จากทางด้านหลัง พอหันหน้าลงเขาก็เห็นเข่าตัวเองมีสภาพแย่มาก เลือดไหลอาบและเปื้อนดินไปหมด แสงจากด้านหลังทำให้เกิดเงาไปทั่ว ผู้อำนวยกรใกล้เข้ามาแล้ว

“นั่งเด็กเจ้าเล่ห์”

เด็กชายหายใจติดขัดเพราะน้ำเสียงน่ารังเกียจนั้น เขากะพริบตาแล้วรีบหายใจเข้าเหมือนเพิ่งตื่นจากฝัน ฝันที่สั้นมากๆ ถ้าไม่มีผ้าสีดำที่กำไว้ในมือ เขาคงคิดว่าตัวเองฝันไป เด็กชายกำผ้าสีดำในมือเอาไว้แน่น

“ซ่อนอยู่นี่เอง”

ไฟฉายยื่นมาตรงหน้า ตาเขาพร่าและใช้ขึ้นสูงจนเกือบหมดสติ ข้อมือถูกกระชากอย่างรุนแรง ก่อนที่จะเข้าใจสถานการณ์ เขาก็ถูกชกแก้มดังพลั๊ก มันเจ็บมาก เขาไม่รู้ตัวว่าล้มลง หน้าแนบอยู่กับพื้นดินและถูกกระเทียบ

เลือดไหลจากจมูก รสเค็มและกลิ่นคาวคลุ้งในปาก ผมเผ้ายุ่งเหยิง เบือนเลือดเกาะติดแก้ม พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นผู้อำนวยการยืนหอบหายใจ ด้วยสีหน้าน่ากลัว

“กล้าทำแบบนี้แล้วหนีเหรอ นางสาว!”

นางลูกหมา ต้องฆ่าให้ตาย ผู้อำนวยการระดมเตะพร้อมกับด่าด้วยคำหยาบคายอีก สติเขาเลือนรางเพราะหายใจไม่ออก หลังถูกเตะอยู่นาน เขาก็ถูกระชากผมให้ยืนขึ้น

แค่เขาไอ มีเลือดไหลออกมาจากปาก รอบดวงตาวมจมนองไม่ชัด ผู้อำนวยการเองก็หายใจหอบเพราะใช้ชาติที่เจ็บกระเทียบเด็กชาย เขাজ้องเด็กชายอยู่นานแล้วมองไปรอบๆ พอเจออะไรบางอย่างก็ปล่อยเด็กชายลงแล้วเดินไปหยิบขึ้นมา เด็กชายนอนแก้มแนบกับพื้นดิน เขามองดูเขาหยิบขวานขึ้นมา

แวบ ฝนคงใกล้จะตก ไฟแลบทำให้บริเวณโดยรอบสว่างขึ้น ผู้อำนวยการหันมามองด้วยสีหน้าสยดสยอง

เด็กชายหายใจเข้าอย่างยากลำบากเพราะเลือดออก เขามองไปยังผ้าคลุมสีดำที่กำเอาไว้ในมือ

“อีคนอกตัญญูอย่างแกต้องเจอแบบนี้...”

ผู้อำนวยการพูดบนพลาทอยหอบหายใจ เบะๆ ฝนเริ่มตกลงมาอย่างหนัก หมอกลงหนา ได้กลิ่นเปียกชื้น สุดท้ายฝนก็เทจากฟ้า ผู้อำนวยการเหลือบมองท้องฟ้าแล้วถ่มน้ำลาย กระชับขวานในมือแล้วเดินมาหา

แวบ ไฟแลบอีกครั้ง ผู้อำนวยการยิ้มกว้าง ดวงตาวาววับน่ากลัว พลาทอยขวานขึ้น

“...ฆ่า”

เด็กชายขยับปากพูด

ฆ่ามัน

พอเขาพูดฝนก็เทลงมา ซ่าาา ฝนตกหนัก เสียงเบาๆ ของเด็กชาย
ที่แม้จะพูดชัดใบหูก็ยังไม่ได้ยิน ถูกเสียงฝนกลบจนหมด

แวบ ฟ้าแลบอีก แสงสีฟ้าอาบไล้โลก อะไรงามอย่างเฉียดผ่านไป
“อ้ากกกก!”

แทบจะในเวลาเดียวกัน เสียงกริตร้องดังลั่นปาเร็วยิ่งกว่าแสง แสงจาก
ไฟฉายดับลง ทั้งโลกมืดมิด แต่เสียงกริตร้องยังดังต่อเนื่อง

อaaaa! อ๊ะ อ้าก อ้ากกกก! คือก แค็ก เสียงกริตร้องนำชนลุกและ
เสียงเนื้อกับกระดูกแตกละเอียดน่าหวาดเสียวดังขึ้นหลายครั้ง

กร๊อบ กร๊อบ เสียงโหดร้ายยังดังต่อเนื่อง ในขณะที่เสียงกริตร้อง
เบาลงจนเงียบหายไป

ครืด

เอื้อก

เสียงดังเป็นครั้งสุดท้ายแล้วทั้งโลกก็มีแต่เสียงฝน

ซ่าาา

สายฝนที่เทลงมาทำให้กลิ่นเลือดจางลง อะไรงามอย่างตกลงที่เข้า
สร้อยคอห้อยจี้ไม่กางเขนสีเงินที่ผู้อำนวยการสามเป็นประจำ เศษเนื้อและ
เลือดที่เปื้อนสร้อยคอถูกฝนชะล้างออกไปอย่างรวดเร็ว

“พรขอแรก สมหวังดังต้องการ”

ได้ยินเสียงเหมือนโลหะนั่นอีกครั้ง เสียงฝนเบาลงแล้วค่อยๆ เงียบหาย

เด็กชายกะพริบตา น้ำตาที่เอ่อท้นอยู่หยดลงจากดวงตา ร่างกายเขาสั่น
ไปหมด อาการสั่นจากหัวใจนี้ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความหนาวเย็นหรือเหตุผลอื่น
เมื่อเงยหน้าและพยายามจะลุกขึ้น มืออุ่นๆ ก็จับที่ข้อมือพอมบางของเขา

“โธ่”

ใบหน้าของเด็กชายเปื้อนมอมแมม ปีกายยื่นมือมาเช็ดดวงตาให้
เขาเงยหน้าขึ้นเพราะมืออันอบอุ่นนั้นและได้เห็นเจ้าปีศาจ

เขาเคยคิดมาเสมอว่าปีศาจต้องหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว เป็นสิ่งมีชีวิต
ที่มีใบหน้าสีเทา ขนรุงรังน่าขยะแขยง เขาจินตนาการถึงรูปร่างหน้าตาที่

แตกต่างจากเทวดานางฟ้าอันงดงามอย่างชัดเจน

แต่ชายที่ยืนอยู่ตรงหน้านั้นไม่น่าเกลียด น้ำเสียงก็ไม่เหมือนเสียงโลหะแบบเมื่อครู่ เป็นเสียงต่ำไพเราะ แม้เสียงกับรูปร่างหน้าตาจะไม่เหมือนกัน แต่เขาก็รู้ได้ด้วยสัญชาตญาณว่าอีกฝ่ายคือปีศาจตนนั้น ความน่าเกรงขามอันแปลกประหลาด

เด็กชายจ้องตา แก้ม และคอของชายตัวใหญ่ยักษ์ ดวงตาเนียบคม และนัยน์ตาสีแปลกพิเศษ เป็นสีโทนอ่อน ทว่าพอสบตาด้วยกลับรู้สึกเย็นในคอเหมือนกลืนน้ำแข็งลงไป

“เจน”

เสียงเรียกทำให้เด็กชายถอยหลังไปครึ่งก้าว แต่ข้อมือถูกยึดเอาไว้ ปีศาจก้มลงเข้ามาใกล้อีกนิด นัยน์ตาสีประหลาดอยู่ใกล้มาก

“คนที่เจ้าขอให้หามาเมื่อครู่เรียกแบบนี้ นั่นคือชื่อของเจ้าหรือ”

“เปล่า ไม่ใช่”

เด็กชายรีบส่ายหน้าปฏิเสธ นั่นไม่ใช่ชื่อของเขา ผู้อำนวยการใช้เรียกเพื่อทำให้เขาอาย

“แล้ว?”

ปีศาจถามพลางเอียงคอ น้ำเสียงนุ่มนวล แต่สายตาดูกลับเย็นชา เขาไม่ได้ถามเพราะอยากรู้ชื่อ เด็กชายได้แต่จ้องมองปีศาจด้วยสายตาสับสน

“...คุณล่ะ”

“อะไร”

“คุณชื่ออะไร”

คำถามของเด็กชายทำให้ปีศาจยัดตัวขึ้นแล้วมองลงมา แ่ชายตัวสูง ยึดตัวตรงแล้วมองลงมาก็ดูน่าเกรงขามอย่างน่าประหลาดแล้ว เขาของเด็กชายลั่น เหมือนเขาไปแตะถูกอะไรที่อันตรายเข้า

เด็กชายถอยหลังอีกก้าว และอีกก้าว ปีศาจปล่อยมือ เขาก็ถอยอีกสามสี่ก้าวเหมือนจะหนี พลางจ้องมองปีศาจไปด้วย

ปีศาจกำลังยิ้ม แต่กลับดูน่ากลัวมากกว่าคุกคาม

“เจ้าไม่ควรถามชื่อปีศาจ”

“...ทำไม”

มันขมวดคิ้วเล็กน้อย ดวงตาเหนื่อยหน่ายนั้นเจอความรำคาญนิดหน่อย

“ไม่รู้สิ ดูไม่ใช่เรื่องสำคัญเท่าไร”

มันโบกมือเบา ๆ กลางอากาศแล้วเดินเข้ามาเนิบ ๆ เด็กชายถอยหลังอย่างลังเลอีก ปีศาจจึงหยุดยืน

“ถอยทำไม รีบขอพรข้อที่สองสิ”

“บอกชื่อคุณก่อน”

เขาก็ไม่รู้ว่ทำไมถึงพูดแบบนั้น แต่ก็พูดออกไปแล้ว หัวใจเต้นโครมคราม เข้าที่เจ็บลงลง สิ่งที่เด็กชายพูดทำให้ดวงตาของปีศาจเย็นชา หัวใจเขาเต้นแรงเหมือนยืนอยู่ต่อหน้าสัตว์กินเนื้อตัวใหญ่

“นั่นเป็นพรที่ข้าไม่อาจให้ได้”

ปีศาจพูดตัดบท ดวงตามันดูหงุดหงิดและรำคาญอย่างชัดเจน

“ไหนบอกว่าจะทำให้ผมสมหวังทุกอย่าง คนโกหก”

เขาไม่ควรว่าอีกฝ่ายแบบนั้น จึงกัดริมฝีปากตัวเองเสียว ปีศาจที่อยู่ห่างออกไปห้าหกก้าวกลับมายืนอยู่ตรงหน้าอย่างรวดเร็ว

“อย่า...”

มันก้มลงแล้วกระซิบนิน

“อย่าคิดว่าการฆ่าคู่สัญญาเป็นเรื่องยากสำหรับปีศาจ”

ลมหายใจอุ่น ๆ สัมผัสใบหู ขณะที่คอเขาลุกขึ้น เด็กชายยกมือขึ้นลูบคอ ตุ่ม ขาที่อดทนยืนอ่อนลงจนทรุดนั่งกับพื้น ปีศาจเดาะปาก ฮิ มันติดนิ้วโป้งกับนิ้วชี้ แล้วเลือดที่เข้าของเขาก็หยุดไหล ถึงจะไม่หายสนิท แต่อาการเจ็บปวดก็น้อยลงมาก แม้เป็นความเจ็บปวดที่เขาลืมไปชั่วขณะก็ตาม

“ขอพรข้อสองซะ”

ปีศาจพูดพลางยื่นมือมาหา เด็กชายมองมือขวานั้นแล้วจ้องมันแทนที่จะจับมือ

“ทำไมบอกไม่ได้”

“นั่นคือพรข้อที่สองของเจ้าหรือ”

อยากฟังคำตอบ? ปีสัจถามข้าพลงเข้มนมอง เด็กชายล้งเล
อยู่ครู่หนึ่งแล้วกลืนน้ำลาย จากนั้นจึงพยักหน้า เขารู้ว่ากำลังยืนอยู่บน
ทางแยกแห่งโชคชะตา สัญชาตญาณมาก่อนการพิจารณาอย่างมีสติสัมปชัญญะ
เขากลืนวิจารณ์ญาณที่บอกว่าไม่ควรขอพรข้อที่สองอย่างสุญเปล่าแบบนี้
ลงไปพร้อมกับน้ำลาย

“อย่ามาเสียใจที่หลังถ้าขอพรอะไรโง่ๆ”

สายตาดำเข้มนจ้องมองร่างของเด็กชายตั้งแต่หัวจรดเท้า

“หากเรียกชื่อปีศาจ เจ้าก็จะได้ครอบครองปีศาจตนนั้น”

ถึงจะไม่เหมือนกับการครอบครองจริงๆ ก็เถอะ...ปีศาจยื่นมือออกมา
กระซกผมของเด็กชายดังเข้าไปหา

คิดว่าจะขอพรที่น่าสนใจกว่านี้ เด็กชายที่ถูกกระซกผมให้ลุกขึ้น
ได้ยินเสียงปีศาจพูดดังมาแบบนั้น

“พรข้อที่สาม?”

สายตาดำเข้มนั้นทำให้เด็กชายอ้าแล้วหุบปาก เขาทั้งเจ็บหนังศีรษะที่
เส้นผมถูกกระซกและกลัว รู้สึกเหมือนทำผิดมากจนไม่กล้ามองมัน เปลือกตา
ค่อยแต่จะปิดลง ความสนุกเล็กๆ ในแววตาของปีศาจหายไปจนหมดสิ้น

เขาคิดว่าเมื่อขอพรข้อที่สามแล้วปีศาจก็จะฆ่าเขา ไมลิ เป็นนางสังหารณ์

“ต่างจาก...ครอบครองจริงๆ ยังไง ช่วยบอกชัดๆ หน่อย”

“...”

“นี่คือหนึ่งในพรสามข้อ ผมไม่อยากได้คำตอบครึ่งๆ กลางๆ แบบนี้”

เขาไม่กล้ามองว่ามนมองมาด้วยแววตาแบบไหน จึงหลุบตามองต่ำ
แล้วพูด คิดจะถ่วงเวลา แต่ปีศาจกลับปล่อยผมเขาแล้วตอบง่าย ๆ เหมือน
ไม่สนใจว่าเด็กชายจะคิดอะไร

“ไม่รู้สิ ยังไม่เคยมีใครเรียกชื่อข้า ข้าเองก็ไม่ว่าจะเป็นยังไง...”

เขาพูดออกมาในที่สุด เมื่อเลือกคำตอบได้

“คงยากที่จะขัดคำสั่งของคนที่คุณเรียกชื่อข้าได้ ข้ารู้เท่านี้จากที่ได้ยินมา”

เป็นเรื่องที่มันไม่เคยสนใจเป็นพิเศษ และทำไมมันต้องมาตอบเรื่อง
พวกนี้

“ไม่พอใจก็ช่วยไม่ได้ รีบขอพรข้อที่สามมาเร็วๆ”

มันพูดเหมือนอยากให้เรื่องนี้จบลงเสียที เด็กชายเช็ดมือที่เปียกเหงื่อ กับชายกระโปรงแล้วถาม

“ผม...ถ้าผมเรียกชื่อคุณ คุณจะขัดคำสั่งผมไม่ได้ใช่ไหม”

“...เจ้าจะเรียกชื่อข้าอย่างนั้นหรือ”

มันพูดเยะเย้ยเหมือนได้ยืนยันเสียงแมลงวันบินหึ่งๆ พลังอัมด้วย สีหน้าเหลือเชื่อ

“ใช่ แต่ใครจะบอกชื่อข้ากันเล่า”

“ก็...”

เขาได้แต่ขยับปาก ทว่าพูดไม่ออก สบตากับปีศาจที่มองแค้นเขา สายตาเกียดคร้านนั้นเหมือนคนที่กินอิ่มหนาแล้ว เขาจะถูกฉีกทั้งจนตาย ใช่ไหม หรือจะปล่อยเอาไว้ให้มีชีวิตอยู่นานอีกสักนิด เด็กชายรู้สึกถึงสายตาคู่ของปีศาจที่มองปราดไปทั่วร่าง เขาจึงเปิดปากพูด

“บอกไปหน่อย”

มันเอียงคอมองมาว่าเขาจะพูดอะไรต่อไป

“ผมไม่พอใจพรข้อที่สอง...บอกไปอะไรมากก็ได้ นิดเดียวก็นิด”

มันพูดว่าให้ทำตามที่ต้องการได้ทุกอย่าง แต่เอาเข้าจริง ๆ กลับทำเรื่องยากให้ไม่ได้ เด็กชายพูดเจื่อน้ำเสียงต่ำหนักน้อยแล้วซ่อนตาขึ้นสังเกต แวดตาของมัน ปีศาจมองเด็กชายด้วยแววตาอ่านไม่ออก แต่ดูอารมณ์เสีย เขาจึงกำชายกระโปรงแน่นแล้วพูดอีก

“ครั้งเดียว ไม่สิ สามครั้ง...ถ้าผมทลายผิดสามครั้ง ผมจะไม่พูดเรื่องนี้ อีก”

ปีศาจจ้องมองเด็กชายด้วยแววตาสีซึ่งขึ้นแทนที่จะตอบ เขาลุ้นตัวโก่ง ว่ามันจะพูดอะไร รออยู่นานแล้วก็พูดอีก

“แค่ครั้งเดียว ขอโอกาสหน่อยสิ”

น้ำเสียงมันดูไม่แรงรีบเหมือนกำลังเล่นสนุก

“ชื่อของข้าคือสัตว์...เออะ หายสิ”

ปีศาจยกมือขึ้นแล้วชี้ที่ตัวเอง

“เข้าซื้ออะไร”

เด็กชายมองปีศาจตรงๆ แม้เหงื่อเย็นๆ จะไหลเข้าตาจนสายตาพร่าเลือน แต่เขากลับเห็นปีศาจอย่างชัดเจน

เส้นผมสีทองยุ่งเหยิง หน้าตาดุดันน่ากลัว ดูปราดเปรี้ยวไปทั้งตัว ไหล่กว้าง ตัวสูง โครงร่างใหญ่ แต่กลับดูไม่โง่งเงา หนักแน่นแต่ก็คล่องตัว มันเป็นเจ้าของคำสองคำที่ความหมายไม่เข้ากัน ใบหน้าหล่อเหลางดงาม แต่ก่อนที่จะรู้สึกถึงความงามหรือความอัปลักษณ์ สีหน้าของมันก็มีเอกลักษณ์มาก ทั้งดูมีพลังอำนาจและเลื่องลือ

เมื่อเห็นเป็นผู้ชาย สัตว์ที่นึกถึงย่อมเป็นสัตว์กินเนื้อตัวใหญ่

มันดูเหมือนสิงโตตัวผู้คอยปกครองเหล่าตัวเมีย นอนอย่างเกียจคร้านบนทุ่งหญ้า เจ้าแห่งสรรพสัตว์ทั้งหลายที่ทั้งดูเมินเฉยแต่ก็น่ากลัว

“คุณคือ...”

เด็กชายขยับปาก

“ชื่อของคุณคือ...”

ไม่ หรือนี่จะถูกจริง ๆ ในหัวของเขาสับสนวนวาย คอแห้งเป็นผง หายใจหอบ มีแต่เหงื่อเย็นๆ ไหลโชกกายและเวียนศีรษะ เขาฝังใจว่า ถ้าขอพรข้อที่สามแล้วจะถูกฆ่า หัวใจบีบรัดแน่น ทำไมเขาขอพรข้อสองแบบนั้นนะ อะไรบางอย่างล่อใจทำให้เขาเผลอพยักหน้า ตัวเขาเองยังไม่รู้ว่าตัวเองคิดอะไร

ช่วงเวลาสั้นๆ ที่เขาเปิดปาก แต่กลับรู้สึกเหมือนยาวนานชั่วนิรันดร์ ปีศาจลั่นยิ้มแห่งชัยชนะเอาไว้เมื่อเห็นเด็กชายไม่ยอมพูดออกมา สบตากับแววตาที่แฝงความสะใจอันน่ารังเกียจ

ตอนนั้นเองที่คำพูดหลุดออกมาจากปากเด็กชายโดยที่เขาเองก็ไม่วินิจฉัย

“...เรเวน”

อีกา raven

เด็กชายคิดถึงดวงตาสีเหลืองของอีกาที่บินผ่านไปและร้องกาๆ ตอนเขาล้มลง เขายับปากพูดออกมาโดยไม่ผ่านสมอง แม้จะคิดว่าไม่ใช่แต่ก็แค่แป๊บเดียว

แล้วทุกสิ่งก็หยุดนิ่ง หัวสมองว่างเปล่า

ฟรี

จนเขาลุก มั่นยืนนิ่งเหมือนก้อนน้ำแข็ง

เรเวนคือชื่อของมัน

เขาเข้าใจในทันที และรู้ด้วยว่ามันกำลังจะฆ่าเขา

“หยุด เรเวน!”

ก่อนที่จจะพูดจบมันก็มายืนอยู่ตรงหน้า สีหน้าดูต้งน่ากลัว มือเย็นที่ยื่นมาสัมผัสคอเขาแข็งค้าง มือที่เคยอุ่นกลับเย็นจนน่ากลัว ถ้าสั่งให้หยุดช้ากว่านั้นนิดเดียว เขาคงคอหักตายไปแล้ว

เหงื่อเย็นๆ ไหลผ่านหลัง ความโหดเหี้ยมน่ากลัวที่แผ่ออกมาจากตัวมันทำให้เขาสั่นสะท้านไปทั้งตัว เขาสั่นและหน้ามืด กลัวจนเหมือนเครื่องในจะกระดอนออกมาทางปาก ยืนสั่นจนพูดอะไรไม่ได้ ปีศาจหยุดชะงักไปชั่วครู่ แล้วทำท่าจะบีบมืออีกครั้ง เล็บยาวแหลมคมของมันบาดผิวที่คอเขา

“อย่าขยับนะ เรเวน!”

เขาหลับตาแน่น ใช้แรงทั้งหมดฝืนพูดออกไป มือนั้นหยุดอีกครั้ง ตัวเขายังสั่น และเมื่อลืมตาก็เห็นมันมีสีหน้าพิลึกพิลั่น

แวตาเจือไปด้วยแรงอาฆาต ต้องการบีบคอเขาให้ตายเดี๋ยวนี้ หน้ามันแดง และริมฝีปากอ้าออกเหมือนรอยยิ้ม

เด็กชายค่อยๆ แกะมือของปีศาจออกพลงพูด

“...อยู่เฉยๆ”

เขาลังเลแล้วค่อยๆ ถอยห่างจากมันที่ยืนนิ่งเหมือนรูปหล่อสัมฤทธิ์

“อยู่เฉยๆ ตรงนั้นนะ”

พอถอยห่างออกมาหลายก้าว สีหน้าของปีศาจก็ค่อยๆ ทุบตึง หัวใจเขาเต้นแรง กระทั่งรู้สึกได้ว่าเลือดกำลังสูบฉีดไหลจากที่ไหนไปไหนในร่างกาย ไม่รู้ว่าเขากำลังดีใจหรือกลัว การควบคุมปีศาจได้ทำให้เขาละ

ไม่นานหน้าแดงๆ ของปีศาจก็กลายเป็นซีดเผือดลงจนกลายเป็นซีดขาว สีหน้าและสายตาที่แสดงความรู้สึกออกมาตรงๆ บอกว่ามันเหนื่อยแล้ว เด็กชายหันหลังแล้วออกวิ่ง

เลือดจากรอยเล็บที่คอไหลออกมาจนเปียกเสื้อ แต่เขากลับไม่รู้สึกละ
เขาวิ่งต่อไป นึกกลัวยิ่งกว่าตอนที่ผู้อำนวยการไล่ตามหลังมา เขาคิด
อะไรไม่ออก ได้แต่วิ่งหนี

ความชั่วร้ายน่ากลัวของปีศาจกลายเป็นหมอกสีดำไล่ล่าเด็กชาย
ได้ยินเสียงแปลกประหลาดดังมาจากป่าเบื้องหลัง

กาวา

กาวา กาวา

ต้นไม้ใบหญ้ากำลังกรีดเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด ลมพัดแรง
ใบไม้เปียกปอนสลับ ปากำลังสั่นไหว

“อย่าคิดว่าข้าจะหาเจ้าไม่เจอ”

เสียงของมันส่งผ่านมามากพร้อมกับเสียงหวีดหวิวของป่าและฟ้าคะนอง

“ไม่ว่าเมื่อไหร่”

น้ำเสียงที่ทำให้เลือดแข็งตัวยังติดตามมา

“ไม่ว่าเจ้าจะซ่อนตัวอยู่ที่ไหน”

ป่าพยายามขว้างหน้าเร็วกว่าเด็กชาย ไม่ว่าจะวิ่งไปทางไหนก็ยังได้ยิน
เสียงนั้น

“ไม่ว่าเจ้าจะมีหน้าตาอย่างไร ข้าจะหาเจ้าจนเจอ จะตัดลิ้นแล้วฉีกปาก
ของเจ้าเสีย”

แม้ใช้สองมือปิดหู แต่เสียงของปีศาจก็ยังทะลุโสตประสาทเข้ามาได้

“อย่าว่าแต่ชื่อของข้า เจ้าจะไม่ได้แม้แต่พูดขอชีวิต”

อึกกกก อึกกกก แม้จะร้องตะโกนเพื่อกลบเสียงนั้น แต่มันก็ยัง
ตามติดอยู่ทั่วร่าง

“เจ้าอย่าได้วางใจ อย่าได้นิ่งนอนใจ จงระวังตัวเอาไว้ ไม่ว่าเมื่อไหร่
อยู่ที่ไหน กับใคร”

มองเห็นชายป่าแล้ว ครีนนั่น ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างลึ้ม เขาตกใจ
หันไปมองข้างหลัง ทั้งป่ากระเพื่อมไหวเหมือนสัตว์ประหลาดสีดำ

“จำเอาไว้ วินาทีที่เจ้าสุขกายสบายใจเป็นที่สุด”

เจ้าสัตว์ประหลาดนั้นพูดเหมือนกระซิบบทเพลงที่ข้างหู

“ข้าจะไปหาเจ้าพร้อมกับความตาย”

เด็กชายวิ่งต่อไปพร้อมกับใช้มืออุดหู เจียบ! เจียบเดี๋ยวนี้ละ! เรเวนได้โปรด! ไม่ว่าจะทำอะไรยังไง ปากก็ยังกรีดเสียงร้อง เขาวิ่งหนีไปเรื่อยๆ อย่างไม่รู้สติ

วิ่งอยู่นาน ในที่สุดก็เห็นหมู่บ้านและทิ้งป้าไว้ข้างหลัง

ฟ้าสว่าง เห็นดวงอาทิตย์ขึ้นมาจากหลังภูเขา

เมื่อก้าวเข้าไปในหมู่บ้าน เขาก็หันไปมองอีกครั้ง ปากกลับเป็นปกติ

สงบนิ่ง

เหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นอีกาตัวหนึ่งบินเข้าไปยังขอบความมืดมืดหลังดวงอาทิตย์ท่ามกลางฟ้าสว่าง

เด็กชายไม่ละสายตาไปจากนกสีดำตัวนั้น จนกระทั่งมันหายไปในความมืด

ก้าวเดียวจากนรก 1
원 스텝 프롬 헬

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

원 스텝 프롬 헬

ONE STEP FROM HELL

by Jangryang

Copyright © Jangryang, 2019

All rights reserved.

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2024
by arrangement with the author through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6813-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

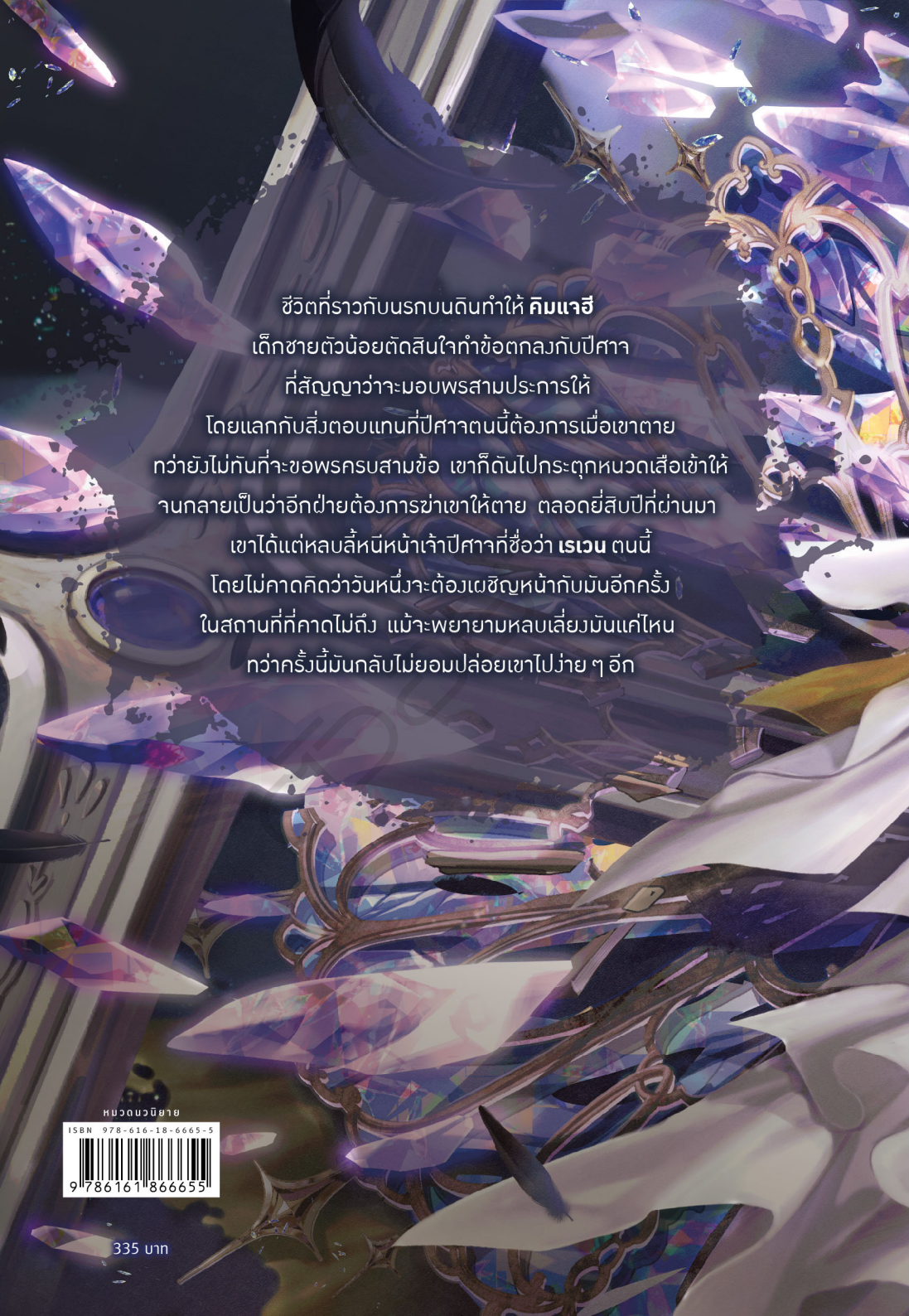
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภักดิ์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุขธิวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนิสรา ศรองธรรม • ซับเอ็ดเตอร์ จิรพรรณ เดือนพั่งงา

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม ญาณิศา งานเพียรเลิศ

พิสูจน์อักษร ปุณยวิษณุ พันธุ์แก้ว, รจนา เทียนแดง • รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาด พรวิรัตน์ รูปสูง, สิริชากร จิวโสม, บุรสรณ์ มณีกุลพันธ์

ชีวิตที่ราวกับบนรกบนดินทำให้ คิมแจฮี
เด็กชายตัวน้อยตัดสินใจทำข้อตกลงกับปีศาจ
ที่สัญญาว่าจะมอบพรสามประการให้
โดยแลกกับสิ่งตอบแทนที่ปีศาจตนนี้ต้องการเมื่อเขาตาย
กว่ายังไม่ทันที่ازهขอพรครบสามข้อ เขาก็โดนไปกระตุกหนวดเสือเข้าให้
จนกลายเป็นว่าอีกฝ่ายต้องการฆ่าเขาให้ตาย ตลอดยี่สิบปีที่ผ่านมา
เขาได้แต่หลบหลีกหนีหน้าเจ้าปีศาจที่ชื่อว่า เรเวน ตนนี้
โดยไม่คาดคิดว่าวันหนึ่งจะต้องเผชิญหน้ากับมันอีกครั้ง
ในสถานที่ที่คาดไม่ถึง แม้จะพยายามหลบเลี่ยงมันแค่ไหน
กว่าครั้งนี้มันกลับไม่ยอมปล่อยเขาไปง่าย ๆ อีก

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6665-5

335 บาท